

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La mutilació genital femenina constitueix un greu atemptat contra els drets humans, és un exercici de violència contra les dones que afecta directament la seva integritat com a persones. La mutilació dels òrgans genitals de les nenes i les joves s'ha de considerar un tracte «inhumà i degradant» inclòs, juntament amb la tortura, en les prohibicions de l'article 3 del Conveni Europeu de Drets Humans.

Els estats membres de la Unió Europea, les constitucions dels quals reconeixen el dret a la integritat personal, tant física com mental, com un dret fonamental, s'han vist enfrontats a un fenomen d'exportació de la pràctica de mutilacions genitals femenines a causa de la immigració de persones procedents de països on aquestes pràctiques constitueixen un costum tradicional encara en vigor.

El fet que les mutilacions sexuals siguin una pràctica tradicional en alguns països dels quals són originaris els immigrants als països de la Unió Europea no es pot considerar una justificació per no prevenir, perseguir i castigar aquesta vulneració dels drets humans. L'OMS estima que al món hi ha 130 milions de dones víctimes de mutilacions genitals practicades en nom de cultures i tradicions religioses.

La Convenció de les Nacions Unides per a l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona, a l'article 2.f preveu que els estats part adoptin mesures adequades, fins i tot de caràcter legislatiu, per modificar o derogar lleis, reglaments, usos i pràctiques que consti-tueixin una discriminació contra les dones.

Així mateix, el Programa d'acció de la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament (el Caire 1994) i el Programa de Pequín (1995) inclouen recomanacions als estats a fi d'eradicar les mutilacions genitals femenines i per modificar els comportaments socials i culturals, i acabar així amb els perjudicis i pràctiques lesius per a les persones.

En aquesta línia s'inscriu aquesta Llei orgànica en possibilitar la persecució extraterritorial de la pràctica de la mutilació genital femenina quan la comissió del delictes es fa a l'estranger, com succeeix en la major part dels casos, aprofitant viatges o estades als països d'origen dels qui estan al nostre país.

Article únic.

S'afegeix un nou epígraf g) a l'apartat 4 de l'article 23 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, que queda redactat de la manera següent:

«4. Igualment és competent la jurisdicció espanyola per conèixer dels fets comesos per espanyols o estrangers fora del territori nacional susceptibles de tipificar-se, segons la llei penal espanyola, com algun dels delictes següents:

- a) Genocidi.
- b) Terrorisme.
- c) Pirateria i apoderament il·lícit d'aeronaus.
- d) Falsificació de moneda estrangera.
- e) Els delictes relatius a la prostitució i els de corrupció de menors o incapaços.
- f) Tràfic il·legal de drogues psicòtropes, tòxiques i estupefaents.
- g) Els relatius a la mutilació genital femenina, sempre que els responsables estiguin a Espanya.
- h) I qualsevol altre que, segons els tractats o convenis internacionals, hagi de ser perseguit a Espanya.»

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei orgànica.

Disposició final primera.

S'afegeix a l'apartat 1 de l'article 87 ter de la Llei orgànica del poder judicial un nou epígraf e) amb la redacció següent:

«e) Dictar sentència de conformitat amb l'acusació en els casos que estableix la Llei.»

Disposició final segona.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 8 de juliol de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

11864 *LLEI 15/2005, de 8 de juliol, per la qual es modifiquen el Codi civil i la Llei d'enjudiciament civil en matèria de separació i divorci. («BOE» 163, de 9-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Constitució de 1978 conté en l'article 32 un mandat al legislador perquè reguli els drets i deures dels cònjuges amb igualtat jurídica plena, així com les causes de separació i dissolució del matrimoni i els seus efectes.

La Llei 30/1981, de 7 de juliol, va modificar la regulació del matrimoni en el Codi civil, així com el procediment seguit en les causes de nul·litat, separació i divorci, de conformitat amb els llavors principis nous. Això suposava promoure i protegir la dignitat dels cònjuges i els seus drets, i procurar que mitjançant el matrimoni s'afavorís el lliure desenvolupament de la personalitat de tots dos.

Amb aquesta finalitat, la Llei hauria de tenir en consideració que, sistemàticament, el dret a contreure matrimoni es configurava com un dret constitucional, l'exercici del qual no podia afectar, ni per descomptat, menyscar la posició jurídica de cap dels esposos en el matrimoni, i que, finalment, donava lloc a una relació jurídica dissoluble, per les causes que la Llei disposés.

La determinació d'aquestes causes i, en concret, l'admissió del divorci com a causa de dissolució del matrimoni va constituir el nucli de l'elaboració de la Llei, en la qual, després d'un procés complex i tens, encara s'hi podien advertir trets de l'antic model de la separació sanció.

El divorci es concebia com a últim recurs al qual es podien acollir els cònjuges i només quan era evident que, després d'un període dilatat de separació, la seva reconciliació ja no era factible. Per això, s'exigia la demostració del cessament efectiu de la convivència conjugal, o de la violació

greu o reiterada dels deures conjugals, una mena d'enfrontament impropï plantejat per la Llei als esposos, obligats o bé a perseverar públicament en la seva desunió, o bé a renunciar a aquesta expressió reconciliant-se. En cap cas, el matrimoni es podia dissoldre com a conseqüència d'un acord dels cònjunts en aquest sentit.

Aquestes disposicions han estat en vigor durant gairebé un quart de segle, temps durant el qual s'han posat de manifest de manera suficient tant les seves carències com les disfuncions que aquestes provoquen. Que serveixin només d'exemple els casos de processos de separació o de divorci que, abans que resoldre la situació de crisi matrimonial, han acabat agreujant-la o que han durat més que la mateixa convivència conjugal.

El canvi evident en la manera de concebre les relacions de parella en la nostra societat ha privat paulatinament aquestes normes dels seus condicionants originals.

Els tribunals de justícia, sensibles a aquesta evolució, han aplicat en molts casos la Llei i han evitat, d'una banda, la inconveniència de perpetuar el conflicte entre els cònjunts, quan en el curs del procés es feia patent tant la ruptura de la convivència com la voluntat de tots dos de no continuar el seu matrimoni, i d'altra, la inutilitat de sacrificar la voluntat dels individus demorant la dissolució de la relació jurídica per raons difícils de comprendre per a les persones que vincula.

La reforma que s'empren pretén que la llibertat, com a valor superior del nostre ordenament jurídic, tingui el seu reflex més adequat en el matrimoni. El reconeixement per la Constitució d'aquesta institució jurídica posseeix una transcendència innegable, atès que contribueix a l'ordre polític i la pau social, i és la via a través de la qual els ciutadans poden desenvolupar la seva personalitat.

En coherència amb aquesta raó, l'article 32 de la Constitució configura el dret a contreure matrimoni segons els valors i principis constitucionals. D'acord amb aquests, aquesta Llei persegueix ampliar l'àmbit de llibertat dels cònjunts pel que fa a l'exercici de la facultat de sol·licitar la dissolució de la relació matrimonial.

Amb aquest propòsit, es considera que el respecte al lliure desenvolupament de la personalitat, garantit per l'article 10.1 de la Constitució, justifica reconèixer més transcendència a la voluntat de la persona quan ja no vol seguir vinculat amb el seu cònjunt. Així, l'exercici del seu dret a no continuar casat no es pot fer dependre de la demostració que es dona alguna causa, ja que la causa determinant no és cap altra que el fi d'aquesta voluntat expressada en la seva sol·licitud, ni, per descomptat, una situació de separació prèvia i ineludible.

En aquest últim sentit, es pretén evitar la situació actual que, en molts casos, comporta un doble procediment, per a la qual cosa s'admet la dissolució del matrimoni per divorci sense necessitat de la separació prèvia de fet o judicial, amb un estalvi important de costos a les parts, tant econòmic com, sobretot, personals.

No obstant això, i de conformitat amb l'article 32 de la Constitució, es manté la separació judicial com a figura autònoma, per als casos en els quals els cònjunts, per les raons que els assisteixin, decideixin no optar per la dissolució del seu matrimoni.

En suma, la separació i el divorci es conceben com a dues opcions, a les quals les parts poden acudir per solucionar les vicissituds de la seva vida en comú. D'aquesta manera, es pretén reforçar el principi de llibertat dels cònjunts en el matrimoni, ja que tant la continuació de la seva convivència com la seva vigència depenen de la voluntat constant de tots dos.

Així doncs, n'hi ha prou que un dels esposos no vulgui la continuació del matrimoni perquè pugui demandar el divorci, sense que el demandat es pugui oposar a la petició per motius materials, i sense que el jutge pugui rebutjar la petició, excepte per motius personals. En aquest cas, per interposar la demanda només es requereix que hagin trans-

corregut tres mesos des de la celebració del matrimoni, llevat que l'interès dels fills o del cònjunt demandant justifiqui la suspensió o dissolució de la convivència amb antelació, i que s'hi faci sol·licitud i proposta de les mesures que hagin de regular els efectes derivats de la separació.

Així es pretén que el demandat no només contesti a les mesures sol·licitades pel demandant, sinó que també tingui l'oportunitat de proposar les que consideri més convenientes, i que, en definitiva, el jutge pugui propiciar que els cònjunts arribin a un acord respecte de totes o el nombre més alt d'aquestes.

D'aquesta manera, les parts poden demanar en qualsevol moment al jutge la suspensió de les actuacions judicials per acudir a la mediació familiar i intentar arribar a una solució consensuada en els temes objecte de litigi.

La intervenció judicial s'ha de reservar per a quan el pacte hagi estat impossible, o el contingut de les propostes sigui lesiu per als interessos dels fills menors o incapacitats, o un dels cònjunts, i les parts no hagin atès els seus requeriments de modificació. Només en aquests casos ha de dictar una resolució en la qual imposi les mesures que siguin necessàries.

Juntament amb la possibilitat anterior, la Llei preveu que els dos cònjunts sol·licitin conjuntament la separació o el divorci. En aquest cas, els requisits que han de concórrer, així com els tràmits processals que s'han de seguir, són pràcticament coincidents amb els vigents fins ara, ja que només s'ha procedit a reduir a tres mesos el temps que prudentment ha de mediar entre la celebració del matrimoni i la sol·licitud de divorci. Pel que fa a la resta, les parts, necessàriament, han d'adjuntar a la seva sol·licitud una proposta de conveni regulador redactada de conformitat amb el que disposa l'article 90 del Codi civil. Finalment, aquesta reforma legislativa també s'ha d'ocupar de determinades qüestions que afecten l'exercici de la pàtria potestat i la guarda i custòdia dels fills menors o incapacitats, l'objecte de les quals és procurar la millor realització del seu benefici i interès, i fer que els dos progenitors percebin que la seva responsabilitat envers ells continua, malgrat la separació o el divorci, i que la nova situació els exigeix, fins i tot, un grau de diligència més alt en l'exercici de la potestat.

Amb aquesta Llei es pretén reforçar la llibertat de decisió dels pares respecte de l'exercici de la pàtria potestat. En aquest sentit, es preveu expressament que en el conveni regulador puguin acordar que l'exercici s'atribueixi exclusivament a un d'ells, o bé a tots dos de forma compartida. El jutge, en els processos incoats a instància només d'un dels cònjunts, i tenint en compte el que sol·liciten les parts, també pot adoptar una decisió amb aquest contingut.

Amb la finalitat de reduir les conseqüències derivades d'una separació i divorci per a tots els membres de la família, mantenir la comunicació i el diàleg, i especialment garantir la protecció de l'interès superior del menor, s'estableix la mediació com un recurs voluntari alternatiu de solució dels litigis familiars per via de mutu acord amb la intervenció d'un mediador, imparcial i neutral.

En l'antic model de la separació sanció, la culpabilitat del cònjunt justificava que aquest quedés allunyat de la prole. A l'empara de la Llei 30/1981, de 7 de juliol, de manera objectivament incomprensible, s'ha desenvolupat una pràctica coherent amb el model pretèrit, que materialment ha impedit en molts casos que, després de la separació o el divorci, els fills continuïn tenint una relació fluida amb els dos progenitors. La conseqüència d'aquesta pràctica ha estat que els fills pateixin innecessàriament un perjudici que es pot evitar.

Així doncs, qualsevol mesura que imposi traves o dificultats a la relació d'un progenitor amb els seus descendents ha d'estar emparada en motius seriosos, i ha de tenir per justificació la seva protecció davant un mal cert, o la millor realització del seu benefici i interès.

Conseqüentment, els pares han de decidir si la guarda i custòdia només l'exerceix un d'ells o tots dos de forma compartida. En tot cas, en benefici del menor, han de determinar

com s'ha de relacionar aquest de la millor manera amb el progenitor que no hi convisqui, i han de procurar que es realitzi el principi de coresponsabilitat en l'exercici de la potestat.

Article primer. *Modificació del Codi civil en matèria de separació i divorci.*

El Codi civil es modifica en els termes següents:

U.—L'article 68 queda redactat de la manera següent:

«Article 68.

Els cònjuges estan obligats a viure junts, guardar-se fidelitat i socórrer-se mútuament. A més, han de compartir les responsabilitats domèstiques i la cura i atenció d'ascendents i descendents i altres persones dependents al seu càrrec.»

Dos.—L'article 81 queda redactat de la manera següent:

«Article 81.

S'ha de decretar judicialment la separació, sigui quina sigui la forma de celebració del matrimoni:

1r Per la petició dels dos cònjuges o de l'un amb el consentiment de l'altre, una vegada transcorreguts tres mesos des de la celebració del matrimoni. S'ha d'adjuntar a la demanda una proposta de conveni regulador redactada d'acord amb l'article 90 d'aquest Codi.

2n Per la petició només d'un dels cònjuges, una vegada transcorreguts tres mesos des de la celebració del matrimoni. No cal que transcorri aquest termini per interposar la demanda quan s'acrediti l'existència d'un risc per a la vida, la integritat física, la llibertat, la integritat moral o llibertat i indemnitat sexual del cònjuge demandant o dels fills de tots dos o de qualsevol dels membres del matrimoni.

A la demanda s'hi ha d'adjuntar una proposta fundada de les mesures que ha de regular els efectes derivats de la separació.»

Tres.—L'article 82 queda sense contingut.

Quatre.—Es modifica el paràgraf primer de l'article 84, que té la redacció següent:

«La reconciliació posa terme al procediment de separació i deixa sense efecte ulterior el que s'hi hagi resolt, però els dos cònjuges separadament ho han de posar en coneixement del jutge que entengui o hagi entès en el litigi.»

Cinc.—L'article 86 queda redactat de la manera següent:

«Article 86.

S'ha de decretar judicialment el divorci, sigui quina sigui la forma de celebració del matrimoni, a petició només d'un dels cònjuges, de tots dos o de l'un amb el consentiment de l'altre, quan concorrin els requisits i les circumstàncies que exigeix l'article 81.»

Sis.—L'article 87 queda sense contingut.

Set.—El primer paràgraf de l'article 90 i el seu apartat a) queden redactats en els termes següents:

«El conveni regulador a què es refereixen els articles 81 i 86 d'aquest Codi ha de contenir, almenys, els aspectes següents:

A) La cura dels fills subjectes a la pàtria potestat de tots dos, l'exercici d'aquesta i, si s'escau, el règim de comunicació i estada dels fills amb el progenitor que no hi visqui habitualment.»

Vuit.—Es fa una nova redacció de l'article 92, que queda redactat de la manera següent:

«Article 92.

1. La separació, la nul·litat i el divorci no eximeixen els pares de les seves obligacions envers els fills.

2. El jutge, quan hagi d'adoptar qualsevol mesura sobre la custòdia, la cura i l'educació dels fills menors, ha de vetllar pel compliment del seu dret a ser oïts.

3. En la sentència s'ha d'acordar la privació de la pàtria potestat quan en el procés es reveli causa per fer-ho.

4. Els pares poden acordar en el conveni regulador o el jutge pot decidir, en benefici dels fills, que la pàtria potestat sigui exercida totalment o parcialment per un dels cònjuges.

5. S'ha d'acordar l'exercici compartit de la guarda i custòdia dels fills quan ho sol·licitin els pares en la proposta de conveni regulador o quan tots dos arribin a aquest acord en el transcurs del procediment. El jutge, en acordar la guarda conjunta i després de fonamentar la seva resolució, ha d'adoptar les cauteles escaients per al compliment eficaç del règim de guarda establert, procurant no separar els germans.

6. En tot cas, abans d'acordar el règim de guarda i custòdia, el jutge ha de demanar un informe del Ministeri Fiscal, i oir els menors que tinguin seny suficient quan es consideri necessari d'ofici o a petició del fiscal, les parts o els membres de l'equip tècnic judicial, o del menor mateix, valorar les al·legacions de les parts manifestades en la compareixença i la prova que s'hi hagi practicat, i la relació que els pares mantinguin entre si i amb els seus fills per determinar la seva idoneïtat amb el règim de guarda.

7. No és procedent la guarda conjunta quan qualsevol dels pares estigui incurs en un procés penal iniciat per atemptar contra la vida, la integritat física, la llibertat, la integritat moral o la llibertat i indemnitat sexual de l'altre cònjuge o dels fills que convisquin amb tots dos. Tampoc és procedent quan el jutge, de les al·legacions de les parts i les proves practicades, advertixi l'existència d'indícis fundats de violència domèstica.

8. Excepcionalment, encara que no es donin els supòsits de l'apartat cinc d'aquest article, el jutge, a instància d'una de les parts, amb informe favorable del Ministeri Fiscal, pot acordar la guarda i custòdia compartida fonamentant-la en el fet que només d'aquesta manera es protegeix adequadament l'interès superior del menor.

9. El jutge, abans d'adoptar alguna de les decisions a què es refereixen els apartats anteriors, d'ofici o a instància de part, pot sol·licitar un dictamen d'especialistes degudament qualificats, relatiu a la idoneïtat del tipus d'exercici de la pàtria potestat i del règim de custòdia dels menors.»

Nou.—L'article 97 queda redactat de la manera següent:

«Article 97.

El cònjuge al qual la separació o el divorci produeixi un desequilibri econòmic en relació amb la posició de l'altre, que impliqui un empitjorament en la seva situació anterior al matrimoni, té dret a una compensació que pot consistir en una pensió temporal o per temps indefinit, o en una prestació única, segons determini el conveni regulador o la sentència.

Si no hi ha acord dels cònjuges, el jutge, en sentència, n'ha de determinar l'import tenint en compte les circumstàncies següents:

1a Els acords a què hagin arribat els cònjuges.

2a L'edat i l'estat de salut.

3a La qualificació professional i les probabilitats d'accés a una ocupació.

4a La dedicació passada i futura a la família.

5a La col·laboració amb el seu treball en les activitats mercantils, industrials o professionals de l'altre cònjuge.

6a La durada del matrimoni i de la convivència conjugal.

7a La pèrdua eventual d'un dret de pensió.

8a El cabal i els mitjans econòmics i les necessitats de l'un i l'altre cònjuge.

9a Qualsevol altra circumstància rellevant.

S'han de fixar les bases per actualitzar la pensió i les garanties per a la seva efectivitat en la resolució judicial.»

Deu.—El paràgraf primer de la mesura 1a de l'article 103 del Codi civil queda redactat de la manera següent:

«1a Determinar, en interès dels fills, amb quin dels cònjuges han de quedar els subjectes a la pàtria potestat de tots dos i prendre les disposicions apropiades d'acord amb el que estableix aquest Codi i, en particular, la forma en què el cònjuge que no exerceixi la guarda i custòdia dels fills pot complir el deure de vetllar per ells i el temps, la manera i el lloc en què s'hi pot comunicar i els pot tenir en la seva companyia.»

Article segon. *Modificació de la regulació dels drets del cònjuge viudo en el Codi civil.*

El Codi civil es modifica en els termes següents:

Un.—Els articles 834 i 835 queden redactats de la manera següent:

«Article 834.

El cònjuge que en morir el seu consort no n'estigui separat judicialment o de fet, si concorre a l'herència amb fills o descendents, té dret a l'usdefruit del terç destinat a millora.

Article 835.

Si entre els cònjuges separats hi ha intervingut reconciliació notificada al jutjat que va conèixer de la separació de conformitat amb l'article 84 d'aquest Codi, el supervivent conserva els seus drets.»

Dos.—Se suprimeix el paràgraf 2n de l'article 837.

Tres.—Es modifica l'article 840 que queda redactat en els termes següents:

«Article 840.

Quan el cònjuge viudo concorri amb fills només del causant, pot exigir que el seu dret d'usdefruit li sigui satisfet, a elecció dels fills, assignant-li un capital en diners o un lot de béns hereditaris.»

Quatre.—Es modifica l'article 945, que queda redactat en els termes següents:

«Article 945.

No ha de tenir lloc la crida a què es refereix l'article anterior si el cònjuge està separat judicialment o de fet.»

Disposició addicional única. *Fons de garantia de pensions.*

L'Estat ha de garantir el pagament d'aliments reconeguts i impagats a favor dels fills i filles menors d'edat en conveni judicialment aprovat o en resolució judicial, a través d'una legislació específica que ha de concretar el sistema de cobertura en aquests supòsits.

Disposició transitòria única. *Processos pendents de resolució.*

1. Els processos de separació o divorci iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es continuen substanciant durant la instància d'acord amb les normes processals vigents en la data de la presentació de la demanda.

2. El que disposa l'article primer, quant a les causes de separació i divorci i quant al termini mínim per interposar l'acció a comptar de la data de celebració del matrimoni, és aplicable als processos que s'estiguin tramitant en el moment de l'entrada en vigor. A aquest efecte, s'atorga a les parts un termini comú extraordinari de cinc dies perquè sol·licitin el divorci i al·leguin tot el que convingui al seu dret. El jutge ha de resoldre les al·legacions formulades dins el tercer dia.

3. Si l'entrada en vigor de la Llei té lloc durant el termini per dictar sentència, el que preveu l'article primer, quant a les causes de separació i divorci i quant al termini mínim per interposar l'acció a comptar de la data de celebració del matrimoni, és aplicable a la resolució del litigi. En aquest cas, el jutge, amb la suspensió prèvia del termini per dictar sentència, ha d'acordar atorgar a les parts un termini comú extraordinari de cinc dies perquè sol·licitin i al·leguin tot el que convingui al seu dret.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, es modifica en els termes següents:

U.—La regla 2a de l'article 770 queda redactada de la manera següent:

«2a La reconvenió es proposa amb la contestació a la demanda. L'actor disposa de 10 dies per contestar-la.

Només s'admet la reconvenió:

a) Quan es fon en alguna de les causes que puguin donar lloc a la nul·litat del matrimoni.

b) Quan el cònjuge demandat de separació o de nul·litat pretengui el divorci.

c) Quan el cònjuge demandat de nul·litat pretengui la separació.

d) Quan el cònjuge demandat pretengui l'adopció de mesures definitives, que no hagin estat sol·licitades en la demanda, i sobre les quals el tribunal no s'hagi de pronunciar d'ofici.»

Dos.—S'afegeix un nou paràgraf al final de la regla 4a de l'article 770, amb la redacció següent:

«En les exploracions de menors en els procediments civils el jutge ha de garantir que el menor pugui ser oït en condicions idònies per a la salvaguarda dels seus interessos, sense interferències d'altres persones, i sol·licitant excepcionalment l'auxili d'especialistes quan això sigui necessari.»

Tres.—S'introdueix una nova regla 7a en l'article 770 amb la redacció següent:

«7a Les parts de comú acord poden sol·licitar la suspensió del procés de conformitat amb el que preveu l'article 19.4 d'aquesta Llei, per sotmetre's a mediació.»

Quatre.—El paràgraf primer de l'apartat 2 de l'article 771 queda redactat de la manera següent:

«2. En vista de la sol·licitud, el tribunal ha de manar citar els cònjuges i, si hi ha fills menors o incapacitats, el Ministeri Fiscal, a una compareixença, en la qual s'intenta un acord de les parts i que se celebra en els deu dies següents. A aquesta compareixença hi ha

d'anar el cònjuge demandat assistit pel seu advocat i representat pel seu procurador.»

Cinc.—Es modifica l'apartat 2 de l'article 775, que queda redactat de la manera següent:

«2. Aquestes peticions s'han de tramitar d'acord amb el que disposa l'article 770. No obstant això, si la petició la fan els dos cònjuges de comú acord o l'un amb el consentiment de l'altre i adjuntant una proposta de conveni regulador, s'ha de seguir el procediment que estableix l'article 777.»

Sis.—Es modifica l'apartat 2 de l'article 777, que queda redactat de la manera següent:

«2. A l'escrit pel qual es promogui el procediment s'hi ha d'adjuntar la certificació de la inscripció del matrimoni i, si s'escau, les d'inscripció de naixement dels fills en el Registre civil, així com la proposta de conveni regulador d'acord amb el que estableix la legislació civil i el document o els documents en què el cònjuge o cònjuges fonen el seu dret, incloent-hi, si s'escau, l'acord final assolit en el procediment de mediació familiar. Si algun fet rellevant no es pot aprovar mitjançant documents, en el mateix escrit s'ha de proposar la prova de què els cònjuges es volen valer per a acreditar-ho.»

Set.—Es modifica l'apartat 5 de l'article 777, que queda redactat de la manera següent:

«5. Si hi ha fills menors o incapacitats, el tribunal ha de sol·licitar un informe del Ministeri Fiscal sobre els termes del conveni relatiu als fills i oir els menors si tenen seny suficient quan es consideri necessari d'ofici o a petició del fiscal, les parts o els membres de l'equip tècnic judicial o del menor mateix. Aquestes actuacions s'han de practicar durant el termini a què es refereix l'apartat anterior o, si el termini no s'ha obert, en el termini de cinc dies.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei de 8 de juny de 1957, reguladora del Registre civil.*

El paràgraf 1r de l'article 20 de la Llei de 8 de juny de 1957, reguladora del Registre civil, queda redactat de la manera següent:

«1r Les de naixement, en el registre del domicili del nascut o dels seus representants legals. En cas d'adopció internacional, l'adoptant o adoptants de comú acord poden sol·licitar que en la nova inscripció hi consti el seu domicili a Espanya com a lloc de naixement de l'adoptat. A les inscripcions practicades d'aquesta manera els és aplicable el que disposa el paràgraf final de l'article 16.»

Disposició final tercera.

El Govern ha de remetre a les Corts un projecte de llei sobre mediació basada en els principis que estableixen les disposicions de la Unió Europea, i en tot cas en els de voluntarietat, imparcialitat, neutralitat i confidencialitat i en el res-

pecte als serveis de mediació creats per les comunitats autònomes.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

La present Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 8 de juliol de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

11865 *INSTRUMENT de ratificació de les actes, resolucions i recomanacions de la Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal (UPAEP) aprovades en el XVIII Congrés de la Unió el 12 de setembre de 2000, a Panamà. («BOE» 163, de 9-7-2005.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

Atès que el dia 12 de setembre de 2000 el plenipotenciari d'Espanya, nomenat en la forma escaient a aquest efecte, va signar a Panamà les actes, resolucions i recomanacions de la Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal, adoptades en el XVIII Congrés de la Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal (UPAEP) en el mateix lloc i data,

Vistos i examinats els vuit capítols del Reglament general de la Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal, les trenta-dues resolucions i les recomanacions I i II,

Concedida per les Corts Generals l'autorització que preveu l'article 94.1 de la Constitució,

Aprovo i ratifico tot el que s'hi disposa, i en virtut del present l'aprovo i ratifico, i prometo complir-lo, observar-lo i fer que es compleixi i s'observi puntualment en totes les seves parts, i amb aquesta finalitat, perquè tingui més validesa i fermesa, mano expedir aquest Instrument de ratificació que signo i que segella i ratifica degudament el sotassignat ministre d'Afers Exteriors i de Cooperació.

Madrid, 27 d'abril de 2005.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Afers Exteriors
i de Cooperació,

MIGUEL ÀNGEL MORATINOS CUYAUBÉ